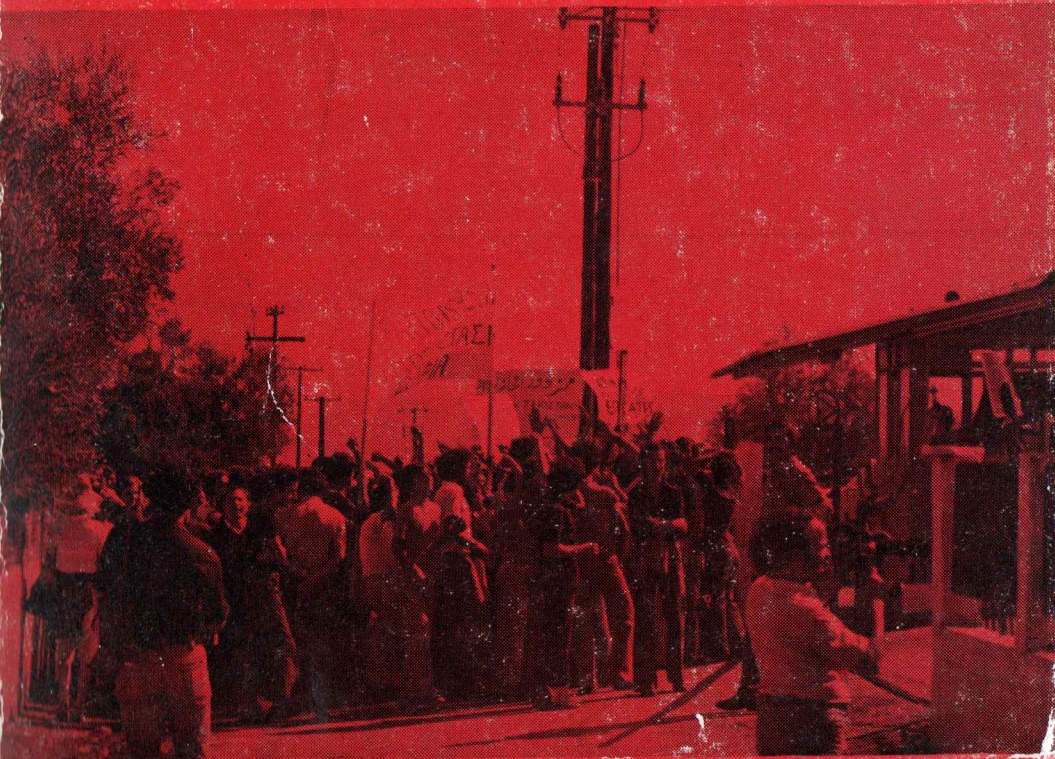

ΟΜΑΔΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

 ΓΙΑ ΜΙΑ
ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ **2**

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ NATIONAL CAN
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ - ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ 17 ΝΟΕΜΒΡ

“Έλληνες και Πακιστανοί εργάτες: Κοινός αγώνας έναντια στα ίδια αφεντικά

“Όταν πιάσαμε δουλειά στη NATIONAL CAN 70 εργάτες, από τους 600 περίπου που είμαστε συνολικά, ήταν Πακιστανοί.

Τά αφεντικά, τρέμοντας την ένότητα της εργατικής τάξης που έμποδίζει να αυξάνουν την εκμετάλλευση και άρα τα κέρδη τους, πασιάζουν να διασπάνε τους εργάτες δημιουργώντας αντιθέσεις από τη μιὰ ανάμεσα στους “Έλληνες (μικροί - μεγάλοι, άντρες - γυναίκες, ειδικευμένοι - άνειδίκευτοι) και απ’ την άλλη μεταξύ “Ελλήνων και Πακιστανών. Έτσι με βάση την τελευταία αντίθεση οι Πακιστανοί είναι το πιο εκμεταλλεμένο και ανίσχυρο κομμάτι του προλεταριάτου στη NATIONAL.

Αποτελούνε μαζί με τις γυναίκες και τα αγγλικά παιδιά το κύριο σώμα των άνειδίκευτων. Τους έχουν σχεδόν τελείως απομονωμένους από τους υπόλοιπους εργάτες. Τους βάζουν να δου-

λεύουν δλους μαζί νυχτερινή βάρδια, χωρίς αλλαγή, για βδομάδες. Κάνουν τις πιο βαριές δουλειές και συνήθως στο πιο μακρυνό τμήμα του εργοστάσιου: Κουβαλάνε κιβώτια στην αποθήκη, φορτώνουν τα άμαξια κλπ.

Τις περισσότερες φορές τους πηγαينوέφερναν στο εργοστάσιο δλους μαζί, στιβαγμένους σαν πρόβατα. Συχνά δέν προλαβαίνανε να βγούνε στο λιγόμετρο διάλειμμα, αλλά και όταν βγαίνανε, προτού καλά - καλά φάνε, έρχόντουσαν τα τσιράκια του αφεντικού να τους μαζέψουν πίσω με άγριοφώνους. “Αν τύχαινε καμιά φορά να χαλάσει ή μηχανή και έτσι να σταματήσει ή δουλιιά, ήταν οι πρώτοι που ο επιστάτης σκοτωνόταν από την αγωνία να τους βρει κάτι να κάνουν, μπας και καθήσουν: Τους έβαζε να σκουπίζουν ή να ετοιμάζουν δουλειά για άργότερα. Το μεροκάματο απ’ τα χαμηλότερα, 150 δρχ. Χώρια που τους τρώγανε συστηματικά ένα με δύο μεροκάματα τή βδομάδα. Δώρο Πάσχα και Χριστούγεννα δέν τους δίνανε. Τους απολάγανε χωρίς αποζημίωση. Καμία ασφάλιση και ιατρική περίθαλψη. Και πέρα απ’ όλα αυτά τους αναγκάζανε με άπειλή το διώξιμο να κάνουν υποχρεωτικά υπερωρίες, ακόμα και διπλή βάρδια, χωρίς να τους πληρώνουν τα επιπλέον. Και όταν πια άπηυδούσανε και πηγαίνανε στο γραφείο προσωπικού να ζητήσουν έξηγήσεις, ή άπάντηση του υπαλλήλου ήταν: “Αν δέν σ’ άρρσει φύγε και πήγαινε άλλο» ή «Τό άλλο Σάββατο» (που ποτέ δέν έρχόταν βέβαια) όταν τους είχε ανάγκη.

Πάνω σ’ αυτή άκριβώς τή μεγαλύτερη εκμετάλλευση των Πακιστανών στηρίζονταν τα αφεντικά και οι λακέδες τους για να τους χρησιμοποιήσουν σαν άπειλή και εκδυσιασμό για το μεροκάματο του “Έλληνα εργάτη. “Αυτή τή δουλειά κορίτσι μου και ένα Πακιστανό να έφερνα, θά τήν έκανε καλύτερα και γρηγορότερα από σένα και ούτε θά κοβότανε όπως έσύ», έλεγε ένας χαφιές του Κασνακίδη σε μιιά εργάτρια. Καλλιεργούσανε έχθρότητα και ανταγωνισμό στον κόσμο. “Έρχονται οι Πακιστανοί, μάς ρίχνουν τα μεροκάματα, μάς παίρνουν τις δουλειές». “Από τότε που οι μαυροι ήρθαν στην Ελλάδα υπάρχει άνεργία». “Ανεβάζουν τήν παραγωγή».

Έτσι φαίνεται καθαρά ότι προβάλλοντας το φάσμα των μαύ-

ρων δίνεται ή εύκαιρία στους διάφορους Κασνακίδηδες να έντεινουν και την έκμετάλλευση και των Έλλήνων έργατών. Έπομένως και άνεξάρτητα από τον αριθμό των Πακιστανών, στη Ν.Σ., αυτό που είχε σημασία ήταν ή προσπάση της ένότητας της εργατικής τάξης. Και ο ρατσισμός, όσο λίγοι και να ήταν οι Πακιστανοί, διασπᾶ τους εργάτες και τους κρύβει τον πραγματικό τους έχθρό, τὰ άφεντικά.

Γι' αυτό από την άρχή προσπαθήσαμε με συγκεκριμένες ενέργειες να σπάσουμε τὸ γκέτο και την άπομόνωση των Πακιστανών. Αρχίσαμε να έχουμε φιλικές σχέσεις μαζί τους. Παίρναμε άνοιχτά τὸ μέρος τους σέ περιπτώσεις άντιδικίας τους με έπιστάτες ή και με άλλους εργάτες και έξηγούσαμε κατόπιν την στάση μας. Δέν χάναμε την εύκαιρία να συζητάμε με τους Έλληνες εργάτες για τὰ προβλήματα και την έκμετάλλευση που άντιμετωπίζουν οι ξένοι εργάτες στη χώρα μας απ' τὰ άφεντικά. Γινότανε άντιπαράθεση με τους Έλληνες μετανάστες στη Γερμανία. Ίδιαιτερα σ' αυτό τὸ τελευταίο σημείο ο κόσμος ήταν πολύ εύάλισθητος και τῶπιανε άμέσως.

Με άφορμή ένα περιστατικό, μᾶς δόθηκε ή εύκαιρία να θέσουμε πλέον πὸ συγκεκριμένα τὸ θέμα των Πακιστανών φέρνοντας τους Έλληνες εργάτες άντιμέτωπους με τις εύθυνες τους.

Είναι θράδυ, 11 ή ώρα, μετά από 8 ώρες δουλειά. Είμαστε σὸ λεωφορείο της επιχείρησης, έτοιμοι να φύγουμε. Έκείνη τή στιγμή — και δέν είναι ή πρώτη φορά — μπαίνουνε δύο τύποι, συνηρητές μηχανών, δηλαδή μηχανικοί, δείχνουν με τὸ δάχτυλο ένα Πακιστανό. Ο άνθρωπος σκοτωμένος από 8 ώρες δουλειά, δέν θέλει να κάνει υπερωρία. Οι ES - ES τον τραβᾶνε με τὸ ζόρι να κατέβει κάτω. Αυτός φωνάζει τή μόνη λέξη που άρμοζε στην περίπτωση απ' αυτές που ήξερε: «όχι, όχι». Τότε για πρώτη φορά υπήρξε άντίδραση. Σηκώθηκε κάποιος φωνάζοντας να άφήσει κάτω τον άνθρωπο άφου δέν ήθελε να δουλέψει. Οι μηχανικοί τὰ χάσανε για μιὰ στιγμή, μετά όμως ένας από τους δύο συνηλθε και είπε ότι είναι ύποχρεωμένοι να δουλέψουνε γιατί θὰ τους διώξουν. Έπίσης ότι οι Πακιστανοί παρακαλᾶνε για δουλειά και όταν τὸ εργοστάσιο τους έχει ανάγκη αυτοί δέν θέλουν να δουλέψουνε. Όταν τοῦ μπήκε τὸ έρώτημα με ποιο δικαίωμα τον πιέζει να

δουλέψει 16 ώρες άφου έστω έχει δουλέψει τις 8 που θεωρουνται ύποχρεωτικές, ο τύπος δμολόγησε καθαρά ότι γι' αυτό πληρώνεται και θέλει να κάνει καλά τή δουλειά του. Τὸ συμπέρασμα είναι ένα: πληρώνεται για να ξαποστείλει τον κόσμο μιὰ ώρα άρχύτερα. Δηλαδή πληρωμένος δολοφόνος. Η νίκη από αυτή την επέμβαση ήταν σέ πολλά επίπεδα, παρ' όλο που τρεις μόνο πήραν άνοιχτά θέση υπέρ των Πακιστανών. Οι άλλοι μουρμούριζαν υπέρ τους. Μέσα σὸ λεωφορείο υπήρχαν γύρω στους 15 Πακιστανούς που είδαν ότι υπάρχουν Έλληνες που τους ύποστηρίζουν. Έκείνη τή φορά έφυγαν οι τύποι χωρίς να κατεβάσουν κανένα από τὸ λεωφορείο και από τότε δέν ξαναήρθαν να τους πάρουν. Βέβαια αυτό δέν σημαίνει ότι δέν θὰ τους έθρισκαν άλλο.

Ακόμη ο ρατσισμός δέν έχει προλάβει να ριζωθεί στους Έλληνες εργάτες. Και οι λιγότερο συνειδητοποιημένοι καταλαβαίνουν ότι τον διχασμό τον καλλιεργούν τὰ άφεντικά για να κερδίζουν περισσότερα.

Ενώ όμως για τους εργάτες με την έστω και ένστιχτώδικη ταξική συνείδηση δέν έμπαινε πρόβλημα, ο κίνδυνος έμφανίστηκε από ένα αυτοαποκαλούμενο «όδηγό» και «καθοδηγητή» της εργατικής τάξης. Ο τύπος αυτός όταν βγήκε ή πρώτη προκήρυξη με τὰ αιτήματά μας γύριζε και έλεγε σὸν κόσμο πως ξεχάσαμε να δάλουμε σαν αίτημα τὸ να φύγουν οι Πακιστανοί απ' τή Ν.Σ. γιατί μᾶς τρώνε τις δουλειές και κατεβάζουν τὰ μεροκάματα!! Οι εργάτες άπάντησαν: Δέν θὰ πᾶμε με τον Κασνακίδη ένάντια στους Πακιστανούς αλλά με τους Πακιστανούς ένάντια σὸν Κασνακίδη.

Αποκρούσαμε έντονα τή διασπαστική αυτή ένέργεια, τὸ βάλουμε μπροστά στους εργάτες και τονίσαμε ότι άκριβώς για να ικανοποιηθούν τὰ αιτήματά μας πρέπει να είμαστε όλοι οι εργάτες ένωμένοι ένάντια σὸν κοινό μας έχθρό, τον Κασνακίδη και όχι να διώξουμε τους Πακιστανούς. Γιατί σ' αυτό άκριβώς ποντάρουν και τὰ άφεντικά για να μᾶς διασπᾶνε. Και ότι πρέπει να απαιτούμε οι Πακιστανοί να έχουν τὰ ίδια δικαιώματα με μᾶς. Άλλιώς οὔτε και έμεις θὰ πετύχουμε αυτά που θέλουμε και οι Πακιστανοί θὰ γίνουν τελικά άπεργοσπάστες.

Η πραγματική όμως τελική ένότητα τοῦ προλεταριάτου δη-

Η
ΑΠΕΡΓΙΑ
ΤΗΣ
NATIONAL CAN
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ
ΚΑΙ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΤΟ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΚΩΣΤΑ ΚΟΥΛΟΥΦΑΚΟΥ
(Καλλέργη 5 - Τηλ. 546-818)
ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 1975
ΓΙΑ
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ
ΤΩΝ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ
« 17 ΝΟΕΜΒΡΗ »
(Φαναριωτών 8 - Αθήνα)

Καλλιόπη Βουτσινά
Φαναριωτών 8
Αθήνα